

Arrest

nr. 326 213 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. -M. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. MANESSE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart te zijn geboren op (...) april 1998 en de Dominicaanse nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoeker dient op 11 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 26 maart 2025 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), via een videoconferentie.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 april 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Dominicaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Manogwayabo.

In december 2023 vroegen de broers B.A. en R.A. u om politiek actief te worden bij Fuerza del Pueblo (FB), de partij waar zij lid van waren, omdat u veel mensen in uw sector/wijk kende en een grote familie had. U weigerde, maar zij accepteerden dit goed. Op 1 januari 2024 werd u lid van de Partido de la Liberación Dominicana (PLD) omdat uw vriend Luis Alberto Medina er reeds lid van was. Uw taak binnen de partij bestond erin om de jongeren te overtuigen om op de voorzitter van de PLD te stemmen. U sprak met de voorzitter Carolina Ortiz over wat de jongeren het meeste nodig hadden en organiseerde een drietal keer sportactiviteiten op het basketbalveld van Azua. Op 19 mei 2024, de dag van de burgemeestersverkiezingen, was u rond 4 of 5 uur in de ochtend met de brommer onderweg naar het kiescollege. Op Carretera Sanchez in Azua werd u onderschept door een wagen met daarin drie onherkenbare mannen. U werd meegenomen naar een donkere kamer, waar u geslagen werd in uw ribben, gezicht, op uw rug en met de dood bedreigd werd. Uw familieleden werden ook bedreigd. Uiteindelijk werd u na twee uur vrijgelaten. Om 9 uur ging u klacht neerleggen in het politiekantoor van Estabania de Azua. Uw klacht werd genoteerd. Daarna ging u naar het ziekenhuis. U vertelde de partijvoorzitter wat er gebeurd was, maar die reageerde niet. U zette uw politieke activiteiten stop. U ging in mei en juni 2024 telkens twee keer informeren op het politiekantoor naar de stand van zaken, maar de politie deed niets. U vermoedt dat de broers A. de politie omkochten. Op 20 december 2024 kwam u van bij vrienden toen u in Bella Collina op straat tegengehouden werd door de broers A. en ter plaatse geslagen werd. Ze zeiden dat ze door uw toedoen tijdens de verkiezingen veel geld verloren hadden en dat ze u en uw familieleden zouden vermoorden. Op 25 januari 2025 was u op weg naar uw werk toen twee personen met een helm op een brommer voorbijreden en het vuur openden op u. U slaagde erin om heelhuids te ontkomen. De daders waren volgens u de broers A. omdat zij de enigen waren met wie u een conflict had en zij u reeds met de dood bedreigd hadden. Op 30 januari 2025 besloot u het land te verlaten om in Spanje asiel aan te vragen. U vertrok naar uw neef in het westen van de Dominicaanse Republiek. Via een reisbureau verkreeg u een visum voor Nederland. Op 27 februari 2025 vertrok u via de luchthaven van Punta Cana. De volgende dag arriveerde u op de luchthaven van Zaventem. Daar werd u door de politie ondervraagd over uw reismotieven. Omdat u geen bevredigende uitleg kon geven, werd uw visum ingetrokken en kreeg u een terugdrijvingsbeslissing. U werd overgebracht naar transitcentrum Caricole. Op 4 maart 2025 diende u via uw advocaat een vordering tot schorsing tegen deze terugdrijvingsbeslissing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Op 6 maart 2025 werd deze vordering tot schorsing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen. Op 11 maart 2025 werd er gepoogd om u te repatriëren, maar dit mislukte. Dezelfde dag diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek vreest u vermoord te zullen worden door de broers A..

U heeft een Dominicaans paspoort, uitgereikt op 4 april 2023, met een Schengenvisum van Nederland geldig van 13 februari 2025 tot 15 maart 2025. Ter staving van uw verzoek legt u een document van de politie van Estebania de Azua d.d. 19 mei 2024 neer, waarin vermeld wordt dat u aangifte deed van ontvoering en mishandeling door B. en R. A..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na grondig onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er gewezen worden op de vaststelling dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u reeds op 28 februari 2025 tegengehouden werd aan de

grens, diende u pas 11 dagen later, op 11 maart 2025, uw verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd naar een verklaring voor uw laattijdig verzoek, zei u dat u dacht dat u vrijgelaten zou worden na 11 dagen en dat u asiel aanvraag om vrij te kunnen komen (CGVS, p. 20). In dit verband moet er opgemerkt worden dat er op 11 maart 2025 gepoogd werd om u te repatriëren. Uw verklaring dat u geen asiel aanvraag omdat u nooit van plan was om in België te blijven, maar naar Spanje wou gaan (CGVS, p. 20) en dat u van plan was om in Spanje asiel aan te vragen (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 13 maart 2025, p. 12), is hoogst bedenkelijk. Op 28 februari 2025 verklaarde u namelijk aan de luchthavenpolitie dat u naar Europa gekomen was voor culturele doeleinden (Grensverslag Federale Politie, toegevoegd aan het administratief dossier). In uw verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van 4 maart 2025 (zie administratief dossier) verklaarde u weliswaar dat uw reisdoel Spanje was, maar repte u met geen woord over uw voornemen om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Hierbij kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor hem of haar ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk beschermd te worden. Uw houding waarbij u uw verzoek laat afhangen van uw persoonlijke voorkeur, valt niet te rijmen met wat er van een persoon met een nood aan internationale bescherming verwacht mag worden. Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen wijst alles erop dat u uw aanvraag heeft ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Deze vaststelling ondermijnt de ernst van uw verzoek op fundamentele wijze.

Voorts blijkt dat er aan uw asielmotieven geen enkel geloof gehecht kan worden. U weet ten eerste uw politieke activiteiten geenszins aannemelijk te maken. Vooreerst blijkt dat u amper iets weet over de partij PLD waar u lid van was. Zo slaagde u er hoogenaamd niet in om na vier vragen hieromtrent de politieke richting of stroming van deze partij te duiden of om ook maar enig standpunt op te noemen. U zegt louter dat alle partijen in de Dominicaanse Republiek enkel aan winnen denken en dat ze nooit hun beloftes nakomen (CGVS, p. 6). Voorts weet u niet dat Danilo Medina de huidige voorzitter van de PLD is – u verklaarde namelijk dat het Abel Martinez is (CGVS, p. 7) – en bent u niet op de hoogte van het bestaan van de partijkrant Vanguardia del Pueblo (CGVS, p. 6). Over de concurrerende partij FD weet u niets omdat u niet geïnteresseerd bent in deze partij (CGVS, p. 10), wat moeilijk kan overtuigen. U verklaarde dat u actief was op het gemeentelijke en provinciale niveau (CGVS, p. 6). Het is dan ook uitermate bevreemdend dat u niet weet dat uw woonplaats Manoguayabo – waar u sinds uw vijftiende permanent woonde, waar u naar school ging in Lucas del Futuro en dat op een half uur van uw werkplek in Santo Domingo lag (CGVS, p. 4, p. 19) – deel uitmaakt van de gemeente Santo Domingo Oeste (provincie Santo Domingo), maar beweert dat het tot de gemeente Azua behoort (CGVS, p. 4), wat zo'n 100 kilometer verder in de gelijknamige provincie ligt. Dat u jongeren bijeenbracht op een basketbalveld in Azua om over politiek te spreken (CGVS, p. 7) houdt dan ook geen steek, des te meer aangezien u verklaarde dat u politiek actief werd om iets voor uw eigen wijk te doen (CGVS, p. 6) en dat u omwille van uw netwerk in uw eigen sector door de broers A. gepolst werd om FB te vervoegen (CGVS, p. 10). Mocht er nog enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw politieke activiteiten zich in Azua afspeelden – verre van logisch – dan blijkt dat u met de politieke situatie daar evenmin bekend bent. U verklaarde namelijk dat Carolina Ortiz daar burgemeester was (CGVS, p. 4), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat dit reeds drie termijnen lang (dus ook ten tijde van uw beweerde engagement) Rafael Hidalgo Fernandez is.

Vervolgens blijkt dat u absoluut niet op de hoogte bent van de verkiezingen van 19 mei 2024. U meent verkeerdelijk dat er burgemeesters verkozen werden en dat er op geen ander niveau verkiezingen gehouden werden (CGVS, p. 7-8). In werkelijkheid vonden er die dag presidents- en parlementsverkiezingen plaats in de Dominicaanse Republiek, terwijl de gemeentelijke verkiezingen drie maanden eerder, op 18 februari 2024, gehouden werden. Voorts legt u warrige verklaringen af over de kandidaten die op 19 mei opkwamen. Eerder genoemde Carolina Ortiz zou volgens u zowel voor de PLD als voor de PLM opgekomen zijn (CGVS, p. 8). Er kan überhaupt geen informatie gevonden worden over een Carolina Ortiz die een prominente rol speelt binnen de Dominicaanse politiek. Daarnaast zou ook José Luis Nuñez voor uw eigen partij PLD opgekomen zijn (CGVS, p. 8), maar in werkelijkheid blijkt hij een politicus van FB te zijn die in 2023 overleed. Het CGVS kon verder geen enkele verkiezingsgerelateerde informatie terugvinden over uw rivaal B. of B. A. die volgens u kandidaat was bij de verkiezingen voor FB. Uit het facebookprofiel van een man met deze naam uit Manoguayabo, o.a. bevriend met R. A., waaruit eventueel zou kunnen worden afgeleid dat het om de broers A. gaat over wie u het heeft, kan evenmin ook maar enige betrokkenheid bij verkiezingen in 2024 worden afgeleid. Er kan dan ook besloten worden dat de door u voorgehouden politieke rivaal er eigenlijk geen was. Dat u niet weet welke verkiezingen gehouden werden en wie kandidaat was – nochtans essentieel aangezien u jongeren trachtte te overtuigen om te gaan stemmen (CGVS, p. 7) – raakt kant noch wal. Uw compleet gebrek aan politiek bewustzijn blijkt verder uit uw bewering dat 'elke provincie slechts één burgemeester' heeft (CGVS, p. 6).

Tot slot legt u geen enkel bewijs van uw politieke betrokkenheid neer. Van een verzoeker om internationale bescherming kan er redelijkerwijze verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om zijn asielmotieven te staven, wat hier absoluut niet het geval is gebleken. U verklaarde immers dat u op 30 januari 2025 reeds besloot om de Dominicaanse Republiek te verlaten met het plan om in Spanje asiel aan te vragen (CGVS, p. 18, p. 19). U vertrok op 27 februari 2025. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u ruim de tijd had om de nodige bewijzen te vergaren. Bovendien kan uw verklaring waarom u niet over enige bewijzen beschikt niet overtuigen. U verklaarde hieromtrent dat u uw gsm verloor toen u vertrok (CGVS, p. 8). Later zei u echter dat u die verloor toen u ontvoerd werd (CGVS, p. 21). Los van deze tegenstrijdigheid kan het verlies van een gsm dit gebrek aan bewijs niet verschonen. Aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat u lid was van de PLD (CGVS, p. 6) kan er op zijn minst een lidkaart verwacht worden. Voorts zou u contact kunnen opnemen met mensen binnen de partij om uw lidmaatschap en activiteiten te staven, iets wat u beaamt, maar wat volgens u moeilijk is omdat de verbinding wegvalt in uw huidige verblijfplaats (CGVS, p. 8). Zoals hierboven beargumenteerd mag er echter verwacht worden dat u hiertoe reeds initiatief genomen zou hebben. Op uw Facebookprofiel is er voorts geen enkel spoor van uw politieke interesse of betrokkenheid te vinden, wat verder de ongeloofwaardigheid van uw politiek profiel bevestigt.

De oorzaak van uw conflict met de broers A. was uw weigering om u bij hun partij aan te sluiten (CGVS, p. 10). Uit de vaststelling dat er aan uw politiek engagement geen enkel geloof gehecht kan worden, volgt logischerwijze de conclusie dat er aan dit conflict in zijn geheel evenmin enig geloof gehecht kan worden, noch aan de afzonderlijke incidenten die er deel van uitmaken.

Dit blijkt voorts uit uw onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over het conflict. De broers A. waren kennissen die u reeds 7 of 8 jaar kende uit uw sector, die u begroette en aan wie u respect toonde (CGVS, p. 9). Uw weigering om u bij de FB aan te sluiten, accepteerden zij goed. Voor 19 mei 2024 viel er geen enkel incident voor (CGVS, p. 10). Het is dan ook allesbehalve aannemelijk dat het conflict vanuit het niets escaleerde met een ontvoering, doodsb bedreigingen en zwaar fysiek geweld. Bovendien zijn uw verklaringen over dit eerste incident allesbehalve eenduidig. Zo bent u niet consistent over de plaats van het incident: u zegt immers zowel dat uw ontvoerders naar het kiescollege kwamen en dat u daar ontvoerd werd (CGVS, p. 8) als dat u ontvoerd werd toen u onderweg was naar het kiescollege (CGVS, p. 11). Gevraagd om in detail te beschrijven wat er die dag gebeurde met u, verklaart u louter dat u onderschept werd, ontvoerd werd en meegenomen werd naar een heuvel waar u geslagen werd en waar u weer werd vrijgelaten (CGVS, p. 11). Nochtans had u tegenover de DVZ met geen woord over een heuvel gerept, maar enkel over een donkere kamer gesproken (vragenlijst CGVS d.d. 13 maart 2025, ingevuld door de DVZ, vraag 3.5). Opnieuw gevraagd naar de plaatsen waar u met de ontvoerders was, zegt u dat u meegenomen werd naar een donkere plek of kamer, dat u daar geslagen werd en dat u achtergelaten werd bij een berg of bos niet zo ver van een snelweg. Wanneer u er op gewezen wordt dat u eerder in uw onderhoud enkel over een heuvel sprak en geen donkere kamer vermeldde, ontkent u droogweg (CGVS, p. 21). Gezien uw verklaring voor de DVZ dat ze u voor dood achterlieten en uw ribben en rug zwaar toegetakeld waren (vragenlijst CGVS, *ibid.*) is het voorts opmerkelijk dat u om 9 uur 's morgens reeds in het politiekantoor stond en pas daarna naar het ziekenhuis ging (CGVS, p. 15). U verklaart in het kader van dit ziekenhuisbezoek dat u medische attesten heeft (CGVS, p. 12), maar legde die tot op heden niet neer. Dat uw partijvoorzitter niet reageerde toen u zei dat u door politieke tegenstanders ontvoerd en afgeranseld werd (CGVS, p. 12), is overigens hoogst merkwaardig. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw partij geen problemen wilde hebben met haar politieke tegenstanders (CGVS, p. 21), mist realiteitszin.

Vervolgens mag het verbazen dat er in de 7 maanden die erop volgden geen enkel contact was tussen u en de broers A., tot op 20 december 2024, toen u nogmaals geslagen en met de dood bedreigd werd door hen. Een dergelijke gang van zaken houdt geen steek. U verklaart immers dat de ontvoerders op 19 mei eisten dat u niet langer politiek actief zou zijn (CGVS, p. 11) en u zette meteen hierna ook effectief uw politieke activiteiten stop (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt waarom u nog steeds gevisieerd werd door de broers A., zegt u dat ze zich wilden wreken omdat zij door u veel geld verloren tijdens de verkiezingen (CGVS, p. 13), iets waar u reeds eerder naar verwees (CGVS, p. 8, p. 10). Gevraagd om meer uitleg waarom het uw schuld is dat zij veel geld verloren, zegt u dat zij stemmen kochten, maar dat er uiteindelijk niet op hen gestemd werd omdat u er niet bij was op de dag van de verkiezingen daar u geslagen was (CGVS, p. 14). Dergelijke uitleg slaat nergens op, u was immers door of in opdracht van de broers zelf ontvoerd en in elkaar geslagen op de verkiezingsdag. Bovendien ziet het CGVS niet in waarom zij er nog eens 7 maanden over zouden laten gaan om u terug te viseren.

Er is ook sprake van een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de DVZ, waar u met geen woord repte over het incident van 25 januari 2025. U vernoemde daar enkel de incidenten van 19 mei en 20 december 2024 en voegde toe dat u "een ander probleem" had, maar dat u de ambtenaar van DVZ niet genoeg vertrouwde om dit te zeggen (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Dit getuigt ten eerste van een weinig meewerkende houding aangezien het indienen van een verzoek om internationale bescherming impliceert dat men zijn vertrouwen in de autoriteiten van het land in kwestie stelt. Er moet op gewezen worden dat op een

asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om alle nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Voorts blijkt dat dit incident dat u doelbewust niet vermeldde volledig in het verlengde van uw asielrelaas ligt (CGVS, p. 9). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u dit achterhiel. Gevraagd om welke reden u dit niet kon vermelden, zegt u louter dat u zich niet goed voelde (CGVS, p. 3), wat deze omissie niet kan verschonen.

Voor de volledigheid moet er opgemerkt worden dat u aanhaalde dat u bedreigd werd begin januari, om vervolgens te preciseren dat het op 5 januari 2025 was (CGVS, p. 8-9). Gevraagd om het incident volgend op dat van 20 december 2024 te beschrijven zegt u niets over 5 januari en gaat u meteen over op 25 januari (CGVS, p. 14). Tot slot is er nog een voorname discrepantie in uw opeenvolgende verklaringen. Voor de DVZ verklaarde u immers dat u thuis fysiek bedreigd werd door een groep die naar uw ouderlijk huis kwam (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud was er hier op geen enkel moment sprake van. Geen van de incidenten die u aanhaalde vond immers plaats in het huis van uw ouders.

Tot slot stelde u zowel bij de DVZ als op het CGVS dat u op 30 januari 2025 de beslissing nam om het land te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 18). Echter blijkt uit de stukken m.b.t. uw reis die door de Belgische politie ingehouden werden dat u reeds op 16 januari 2025 een reisverzekering afsloot. Dit doet de nodige vragen rijzen bij de werkelijke omstandigheden van uw vertrek.

Het door u neergelegde document van de politie heeft geen bewijswaarde omdat het kadert in een ongeloofwaardig relaas. Bovendien is dit document slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en is het ook geen officiële klacht, maar slechts een nota waarvan de auteur onbekend is, hoewel u verklaarde met de kolonel gesproken te hebben (CGVS, p. 15), van wie men redelijkerwijze kan veronderstellen dat die het belang van correct ondertekende documenten erkent. De vaststelling dat dit document slordig opgesteld is (fout gebruik van hoofdletters en leestekens, binnen één zin wordt tussen de eerste en de derde persoon enkelvoud geschakeld) doet verder twifelen aan de authenticiteit van dit stuk.

Betreffende de algemene veiligheidssituatie in de Dominicaanse Republiek – u verklaarde dat er veel criminaliteit is en dat er veel mensen vermoord worden (CGVS, p. 9) – kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in de Dominicaanse Republiek plaatsvindt, de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Economische verrijking is hiervan het primaire doel. Het Commissariaat-generaal erkent dat er veel geweld van voornamelijk criminele aard is, doch benadrukt dat dit geweld geen uitstaans heeft met art. 48/4, § 2, c Vw. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Dominicaanse Republiek kadert evenwel niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. diefstal en losgeld). Het (crimineel) geweld in de Dominicaanse Republiek is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich op beroept, werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Uw paspoort staft uw identiteit en nationaliteit, maar die worden nergens betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 43 van het Richtlijn 2013/32/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van *“het beginsel van behoorlijk bestuur in zijn vereisten van voorzorg, zorgvuldigheid en evenredigheid”*. Tevens meent hij dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker gaat in op *“de analyse van de beslissing in het licht van de procedurele vereisten met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die aan de grens worden ingediend”*. Hij stelt dat de voorziene beslissingstermijn van vier weken door de commissaris-generaal werd overschreden.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de *“weerlegging van de argumenten van de commissaris-generaal met betrekking tot de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming”*. Hij stelt dat de commissaris-generaal zijn verhaal heeft afgewezen op basis van kleine tegenstrijdigheden, waarbij geheugenfouten of inconsistenties die verband houden met een posttraumatische stressstoornis geen afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid. Hij benadrukt het voordeel van de twijfel.

Verzoeker gaat in op de wachttijd van elf dagen alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij stelt dat dit kan worden beïnvloed door uitzonderlijke omstandigheden, zoals administratieve detentie of een zwakke psychische toestand.

Vervolgens verschaft verzoeker een theoretische analyse van de bewijslast en de vraag wie wat moet bewijzen. Hij wijst op de noodzaak van een zorgvuldig en rigoureuus onderzoek, benadrukt de kwetsbaarheid van asielzoekers, de gedeelde bewijslast en het voordeel van de twijfel. Verzoeker stelt: *“In dit stadium van de analyse en op basis van de onmiskenbare bevindingen die eraan voorafgaan, in het licht van de chaos die momenteel de Somalische staat teistert, is het duidelijk dat bij gebrek aan erkenning van de vluchtelingenstatus de verzoekende partij alles verdient, minder subsidiaire bescherming. in de zin van artikel 48/4 van voornoemde wet van 1980.”*

In een volgend punt gaat verzoeker in op de *“analyse van de motivatie voor het besluit om internationale bescherming te weigeren met betrekking tot de verplichtingen die voortvloeien uit de eerbiediging van de heilige beginselen van goed bestuur”*. Hij stelt dat het niet ter discussie staat dat de commissaris-generaal opzettelijk zijn verplichtingen op het gebied van voorzorg, voorzichtigheid, evenredigheid en rechtszekerheid niet is nagekomen.

In een volgend punt gaat verzoeker in op de *“analyse van de motivatie voor het besluit om internationale bescherming te weigeren met betrekking tot de verplichtingen met betrekking tot de naleving van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*.

Hij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de inhoud en complexiteit van de aangevoerde feiten en dat de bestreden beslissing stereotiep is.

Hij stelt dat: *“Opgemerkt moet worden dat in de beslissing van het Cgvs geen rekening is gehouden met alle voor deze zaak relevante feitelijke en juridische elementen en in het bijzonder met betrekking tot de rigoureuze en objectieve beoordeling van de risico's op intrinsieke schending van de grondrechten van verzoekende partij en zijn gezin, in het bijzonder de blootstelling van deze laatste aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Op dezelfde manier, en zoals we hierboven hebben geanalyseerd, schuilt er in de motivering van het betwiste besluit ongetwijfeld een zeer foutieve inschatting van het reële risico voor dit gezin om, in het geval van terugkeer naar hun land van herkomst, al deze reeksen van*

discriminatie opnieuw te moeten beleven, met betrekking tot fundamentele rechten en vrijheden, in armoede, ontberingen en vooral zonder enige basisopleiding, essentieel voor hun ontwikkeling en hun toekomst”

In een laatste punt verschaft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de formele en materiële motiveringsplicht. Hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing leeg, stereotiep of standaardformules bevat. Verzoeker stelt dat: *“De commissaris-generaal weigert bewezen gegevens in overweging te nemen die in strijd zijn met de bescherming van de grondrechten in Dominicaanse Republiek. Zij onderkent dit ook omdat zij deze impliciet in haar bestreden besluit inroept. Maar merkwaardig genoeg trekt ze subjectieve consequenties die zeer vatbaar zijn voor kritiek.”*

3. Aanvullende nota's

Verzoeker maakt op 29 april 2025, ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Deze motivering is draagkrachtig en geeft duidelijk aan op grond van welke motieven de commissaris-generaal tot de beoordeling is gekomen dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd. Er wordt hierbij concreet ingegaan op verzoekers individuele feiten en elementen. Verzoekers betoog dat de motivering leeg en stereotiep is, dan wel bestaat uit standaardformuleringen, vindt geen steun in de uitvoerige motivering. Een schending van de formele motivering kan dan ook niet worden aangenomen.

4.5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor *“gedeelde bewijslast”*, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen

4.7. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de in artikel 57/6/4, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene beslissingstermijn heeft overschreden, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming indiende op 11 maart 2025 en dat de huidige bestreden beslissing werd getrokken op 8 april 2025, aldus nog net binnen de gestelde termijn van vier weken. Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadsvrouw – die bevestigt dat 8 april 2025 binnen de termijn van vier weken valt – zich dienaangaande te gedragen naar de wijsheid. Louter ten overvloede wijst de Raad er alleszins op dat verzoeker hiermee niet aantoonbaar welk belang hij heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, omwille van de toepassing van de versnelde procedure.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1 Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor de broers A., die hem zouden viseren en belagen omwille van zijn politieke activiteiten. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Verzoeker heeft ter terechtzitting bij aanvullende nota een klachtneerlegging bij de politie van 20 december 2024 neergelegd. Dienaangaande wijst de Raad er vooreerst op dat slechts een kopie/afschrift voorlegt, waarvan de authenticiteit en de herkomst niet kan worden nagegaan daar kopieën immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Verder wijst de Raad erop dat de inhoud van deze klachtneerlegging geenszins overeenstemt met verzoekers eigen verklaringen. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat het neergelegde document kadert in een klachtneerlegging door hem bij de politiediensten, naar aanleiding van het incident op 20 december 2024, waarbij hij door de broers A. werd belaagd. Dienaangaande merkt de Raad evenwel op dat verzoeker naar aanleiding van zijn persoonlijk onderhoud meermaals ondubbelzinnig heeft aangegeven dat hij géén klacht heeft neergelegd naar aanleiding van deze belaging. Verzoeker verklaarde dat hij slechts één keer naar de politie is geweest, met name in het kader van de eerste belaging op 19 mei 2024 (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 15 en 17). Tevens vermeldt de klachtneerlegging dat verzoeker zou zijn belaagd door een groep van individuen, ongeveer negen mensen. Ook dit stemt geenszins overeen met verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waar hij uitdrukkelijk aangaf dat enkel de broers betrokken waren bij het incident en er geen anderen bij betrokken waren (zie NPO, p. 13). In het licht van deze omstandigheden, kan derhalve slechts zeer geringe bewijswaarde worden gehecht aan het neergelegde attest.

Wat betreft het attest van klachtneerlegging van 19 mei 2024, dat reeds werd neergelegd bij het CGVS, werd dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld: *“Het door u neergelegde document van de politie heeft geen bewijswaarde omdat het kadert in een ongeloofwaardig relaas. Bovendien is dit document slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en is het ook geen officiële klacht, maar slechts een nota waarvan de auteur onbekend is, hoewel u verklaarde met de kolonel gesproken te hebben (CGVS, p. 15), van wie men redelijkerwijze kan veronderstellen dat die het belang van correct ondertekende documenten erkent. De vaststelling dat dit document slordig opgesteld is (fout gebruik van hoofdletters en leestekens, binnen één zin wordt tussen de eerste en de derde persoon enkelvoud geschakeld) doet verder twijfelen aan de authenticiteit van dit stuk.”* Verzoeker laat deze beoordeling – die door de Raad wordt bijgetreden – volstrekt onbesproken.

5.1.3. Hoewel verzoeker zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.4. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad

moet vaststellen dat verzoeker geen enkel dienstig argument ontwikkelt tegen de pertinente en uitgebreide beoordeling dat:

“Voorts blijkt dat er aan uw asielmotieven geen enkel geloof gehecht kan worden. U weet ten eerste uw politieke activiteiten geenszins aannemelijk te maken. Vooreerst blijkt dat u amper iets weet over de partij PLD waar u lid van was. Zo slaagde u er hoegenaamd niet in om na vier vragen hieromtrent de politieke richting of stroming van deze partij te duiden of om ook maar enig standpunt op te noemen. U zegt louter dat alle partijen in de Dominicaanse Republiek enkel aan winnen denken en dat ze nooit hun beloftes nakomen (CGVS, p. 6). Voorts weet u niet dat Danilo Medina de huidige voorzitter van de PLD is – u verklaarde namelijk dat het Abel Martinez is (CGVS, p. 7) – en bent u niet op de hoogte van het bestaan van de partijkrant Vanguardia del Pueblo (CGVS, p. 6). Over de concurrerende partij FD weet u niets omdat u niet geïnteresseerd bent in deze partij (CGVS, p. 10), wat moeilijk kan overtuigen. U verklaarde dat u actief was op het gemeentelijke en provinciale niveau (CGVS, p. 6). Het is dan ook uitermate bevreemdend dat u niet weet dat uw woonplaats Manoguayabo – waar u sinds uw vijftiende permanent woonde, waar u naar school ging in Lucas del Futuro en dat op een half uur van uw werkplek in Santo Domingo lag (CGVS, p. 4, p. 19) – deel uitmaakt van de gemeente Santo Domingo Oeste (provincie Santo Domingo), maar beweert dat het tot de gemeente Azua behoort (CGVS, p. 4), wat zo'n 100 kilometer verder in de gelijknamige provincie ligt. Dat u jongeren bijeenbracht op een basketbalveld in Azua om over politiek te spreken (CGVS, p. 7) houdt dan ook geen steek, des te meer aangezien u verklaarde dat u politiek actief werd om iets voor uw eigen wijk te doen (CGVS, p. 6) en dat u omwille van uw netwerk in uw eigen sector door de broers A. gepolst werd om FB te vervoegen (CGVS, p. 10). Mocht er nog enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw politieke activiteiten zich in Azua afspeelden – verre van logisch – dan blijkt dat u met de politieke situatie daar evenmin bekend bent. U verklaarde namelijk dat Carolina Ortiz daar burgemeester was (CGVS, p. 4), terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat dit reeds drie termijnen lang (dus ook ten tijde van uw beweerde engagement) Rafael Hidalgo Fernandez is.

Vervolgens blijkt dat u absoluut niet op de hoogte bent van de verkiezingen van 19 mei 2024. U meent verkeerdelijk dat er burgemeesters verkozen werden en dat er op geen ander niveau verkiezingen gehouden werden (CGVS, p. 7-8). In werkelijkheid vonden er die dag presidents- en parlementsverkiezingen plaats in de Dominicaanse Republiek, terwijl de gemeentelijke verkiezingen drie maanden eerder, op 18 februari 2024, gehouden werden. Voorts legt u warrige verklaringen af over de kandidaten die op 19 mei opkwamen. Eerder genoemde Carolina Ortiz zou volgens u zowel voor de PLD als voor de PLM opgekomen zijn (CGVS, p. 8). Er kan überhaupt geen informatie gevonden worden over een Carolina Ortiz die een prominente rol speelt binnen de Dominicaanse politiek. Daarnaast zou ook José Luis Nuñez voor uw eigen partij PLD opgekomen zijn (CGVS, p. 8), maar in werkelijkheid blijkt hij een politicus van FB te zijn die in 2023 overleed. Het CGVS kon verder geen enkele verkiezingsgerelateerde informatie terugvinden over uw rivaal B. of B. A. die volgens u kandidaat was bij de verkiezingen voor FB. Uit het facebookprofiel van een man met deze naam uit Manoguayabo, o.a. bevriend met R. A., waaruit eventueel zou kunnen worden afgeleid dat het om de broers A. gaat over wie u het heeft, kan evenmin ook maar enige betrokkenheid bij verkiezingen in 2024 worden afgeleid. Er kan dan ook besloten worden dat de door u voorgehouden politieke rivaal er eigenlijk geen was. Dat u niet weet welke verkiezingen gehouden werden en wie kandidaat was – nochtans essentieel aangezien u jongeren trachtte te overtuigen om te gaan stemmen (CGVS, p. 7) – raakt kant noch wal. Uw compleet gebrek aan politiek bewustzijn blijkt verder uit uw bewering dat ‘elke provincie slechts één burgemeester’ heeft (CGVS, p. 6).

Tot slot legt u geen enkel bewijs van uw politieke betrokkenheid neer. Van een verzoeker om internationale bescherming kan er redelijkerwijze verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om zijn asielmotieven te staven, wat hier absoluut niet het geval is gebleken. U verklaarde immers dat u op 30 januari 2025 reeds besloot om de Dominicaanse Republiek te verlaten met het plan om in Spanje asiel aan te vragen (CGVS, p. 18, p. 19). U vertrok op 27 februari 2025. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u ruim de tijd had om de nodige bewijzen te vergaren. Bovendien kan uw verklaring waarom u niet over enige bewijzen beschikt niet overtuigen. U verklaarde hieromtrent dat u uw gsm verloor toen u vertrok (CGVS, p. 8). Later zei u echter dat u die verloor toen u ontvoerd werd (CGVS, p. 21). Los van deze tegenstrijdigheid kan het verlies van een gsm dit gebrek aan bewijs niet verschonen. Aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat u lid was van de PLD (CGVS, p. 6) kan er op zijn minst een lidkaart verwacht worden. Voorts zou u contact kunnen opnemen met mensen binnen de partij om uw lidmaatschap en activiteiten te staven, iets wat u beaamt, maar wat volgens u moeilijk is omdat de verbinding wegvalt in uw huidige verblijfplaats (CGVS, p. 8). Zoals hierboven beargumenteerd mag er echter verwacht worden dat u hiertoe reeds initiatief genomen zou hebben. Op uw Facebookprofiel is er voorts geen enkel spoor van uw politieke interesse of betrokkenheid te vinden, wat verder de ongeloofwaardigheid van uw politiek profiel bevestigt.

De oorzaak van uw conflict met de broers A. was uw weigering om u bij hun partij aan te sluiten (CGVS, p. 10). Uit de vaststelling dat er aan uw politiek engagement geen enkel geloof gehecht kan worden, volgt logischerwijze de conclusie dat er aan dit conflict in zijn geheel evenmin enig geloof gehecht kan worden, noch aan de afzonderlijke incidenten die er deel van uitmaken.

Dit blijkt voorts uit uw onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over het conflict. De broers A. waren kennissen die u reeds 7 of 8 jaar kende uit uw sector, die u begroette en aan wie u respect toonde (CGVS, p. 9). Uw weigering om u bij de FB aan te sluiten, accepteerden zij goed. Voor 19 mei 2024 viel er geen enkel

incident voor (CGVS, p. 10). Het is dan ook allesbehalve aannemelijk dat het conflict vanuit het niets escaleerde met een ontvoering, doodsb bedreigingen en zwaar fysiek geweld. Bovendien zijn uw verklaringen over dit eerste incident allesbehalve éénduidig. Zo bent u niet consistent over de plaats van het incident: u zegt immers zowel dat uw ontvoerders naar het kiescollege kwamen en dat u daar ontvoerd werd (CGVS, p. 8) als dat u ontvoerd werd toen u onderweg was naar het kiescollege (CGVS, p. 11). Gevraagd om in detail te beschrijven wat er die dag gebeurde met u, verklaart u louter dat u onderschept werd, ontvoerd werd en meegenomen werd naar een heuvel waar u geslagen werd en waar u weer werd vrijgelaten (CGVS, p. 11). Nochtans had u tegenover de DVZ met geen woord over een heuvel gerept, maar enkel over een donkere kamer gesproken (vragenlijst CGVS d.d. 13 maart 2025, ingevuld door de DVZ, vraag 3.5). Opnieuw gevraagd naar de plaatsen waar u met de ontvoerders was, zegt u dat u meegenomen werd naar een donkere plek of kamer, dat u daar geslagen werd en dat u achtergelaten werd bij een berg of bos niet zo ver van een snelweg. Wanneer u er op gewezen wordt dat u eerder in uw onderhoud enkel over een heuvel sprak en geen donkere kamer vermeldde, ontkent u droogweg (CGVS, p. 21). Gezien uw verklaring voor de DVZ dat ze u voor dood achterlieten en uw ribben en rug zwaar toegetakeld waren (vragenlijst CGVS, *ibid.*) is het voorts opmerkelijk dat u om 9 uur 's morgens reeds in het politiekantoor stond en pas daarna naar het ziekenhuis ging (CGVS, p. 15). U verklaart in het kader van dit ziekenhuisbezoek dat u medische attesten heeft (CGVS, p. 12), maar legde die tot op heden niet neer. Dat uw partijvoorzitter niet reageerde toen u zei dat u door politieke tegenstanders ontvoerd en afgeranseld werd (CGVS, p. 12), is overigens hoogst merkwaardig. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw partij geen problemen wilde hebben met haar politieke tegenstanders (CGVS, p. 21), mist realiteitszin.

Vervolgens mag het verbazen dat er in de 7 maanden die erop volgden geen enkel contact was tussen u en de broers A., tot op 20 december 2024, toen u nogmaals geslagen en met de dood bedreigd werd door hen. Een dergelijke gang van zaken houdt geen steek. U verklaart immers dat de ontvoerders op 19 mei eisten dat u niet langer politiek actief zou zijn (CGVS, p. 11) en u zette meteen hierna ook effectief uw politieke activiteiten stop (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt waarom u nog steeds gevisieerd werd door de broers A., zegt u dat ze zich wilden wreken omdat zij door u veel geld verloren tijdens de verkiezingen (CGVS, p. 13), iets waar u reeds eerder naar verwees (CGVS, p. 8, p. 10). Gevraagd om meer uitleg waarom het uw schuld is dat zij veel geld verloren, zegt u dat zij stemmen kochten, maar dat er uiteindelijk niet op hen gestemd werd omdat u er niet bij was op de dag van de verkiezingen daar u geslagen was (CGVS, p. 14). Dergelijke uitleg slaat nergens op, u was immers door of in opdracht van de broers zelf ontvoerd en in elkaar geslagen op de verkiezingsdag. Bovendien ziet het CGVS niet in waarom zij er nog eens 7 maanden over zouden laten gaan om u terug te viseren.

Er is ook sprake van een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de DVZ, waar u met geen woord repte over het incident van 25 januari 2025. U vernoemde daar enkel de incidenten van 19 mei en 20 december 2024 en voegde toe dat u "een ander probleem" had, maar dat u de ambtenaar van DVZ niet genoeg vertrouwde om dit te zeggen (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Dit getuigt ten eerste van een weinig meewerkende houding aangezien het indienen van een verzoek om internationale bescherming impliceert dat men zijn vertrouwen in de autoriteiten van het land in kwestie stelt. Er moet op gewezen worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om alle nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Voorts blijkt dat dit incident dat u doelbewust niet vermeldde volledig in het verlengde van uw asielrelaas ligt (CGVS, p. 9). Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u dit achterhiel. Gevraagd om welke reden u dit niet kon vermelden, zegt u louter dat u zich niet goed voelde (CGVS, p. 3), wat deze omissie niet kan verschonen.

Voor de volledigheid moet er opgemerkt worden dat u aanhaalde dat u bedreigd werd begin januari, om vervolgens te preciseren dat het op 5 januari 2025 was (CGVS, p. 8-9). Gevraagd om het incident volgend op dat van 20 december 2024 te beschrijven zegt u niets over 5 januari en gaat u meteen over op 25 januari (CGVS, p. 14). Tot slot is er nog een voorname discrepantie in uw opeenvolgende verklaringen. Voor de DVZ verklaarde u immers dat u thuis fysiek bedreigd werd door een groep die naar uw ouderlijk huis kwam (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud was er hier op geen enkel moment sprake van. Geen van de incidenten die u aanhaalde vond immers plaats in het huis van uw ouders.

Tot slot stelde u zowel bij de DVZ als op het CGVS dat u op 30 januari 2025 de beslissing nam om het land te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 18). Echter blijkt uit de stukken m.b.t. uw reis die door de Belgische politie ingehouden werden dat u reeds op 16 januari 2025 een reisverzekering afsloot. Dit doet de nodige vragen rijzen bij de werkelijke omstandigheden van uw vertrek." Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en pertinent alsook draagkrachtig zijn, worden door de Raad bijgetreden. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om deze motieven te ontkrachten of hier een nieuw licht op te werpen. Verzoeker laat deze concrete motieven volstrekt onbesproken.

5.1.5. Waar verzoeker stelt dat zijn verzoek zou zijn afgewezen op basis van kleine tegenstrijdigheden, wijst de Raad erop dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op pertinente en uitgebreide wijze heeft gewezen op verzoekers gebrekkige en bovendien ook flagrant foutieve informatie omtrent het politieke landschap, op onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over het conflict met de broers A en een fundamentele omissie in de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze vaststellingen, die uitgebreid in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, vinden steun in het rechtsplegingsdossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas. Deze kunnen bezwaarlijk worden weggezet als “*kleine tegenstrijdigheden*”. Waar verzoeker erop wijst dat geheugenfouten of inconsistenties die verband houden met een posttraumatisch stressstoornis geen afbreuk kunnen doen aan de algehele geloofwaardigheid, wijst de Raad erop dat *in casu* geen enkel begin van bewijs voorligt dat verzoeker zou lijden aan PTSS. Er ligt geen enkel medisch attest voor en verzoeker heeft ook nooit voorgehouden hieraan te lijden. Ook thans in zijn verzoekschrift verwijst hij enkel op algemene jurisprudentie over de impact van PTSS op het geloofwaardigheidsonderzoek, zonder *in concreto* aan te voeren dat hijzelf hieraan zou lijden.

5.1.6. Verzoeker beperkt zich doorheen zijn verzoekschrift verder tot theoretische overwegingen, het algemeen wijzen op de kwetsbaarheid van asielzoekers en het poneren dat “*op geen enkele wijze rekening [werd] gehouden met de inhoud en complexiteit van de aangevoerde feiten*”, doch hiermee brengt hij geen concrete elementen aan die een ander licht werpen op zijn zaak. Verzoeker maakt verder op onzorgvuldige wijze gewag van een reëel risico voor “*dit gezin*” om “*al deze reeksen van discriminatie*” opnieuw te moeten beleven, evenals de “*chaos die momenteel de Somalische staat teistert*”. *In casu* is geen sprake van een gezin, werd geen gewag gemaakt van een reeks van discriminatie, in het bijzonder met betrekking tot een “*basisopleiding, essentieel voor hun ontwikkeling en hun toekomst*” en betreft verzoekers herkomstland de Dominicaanse Republiek, zodat een verwijzing naar de situatie in Somalië geen uitstaans heeft met zijn zaak. Het veralgemeend betoog dat “*de commissaris-generaal weigert bewezen gegevens in overweging te nemen die in strijd zijn met de bescherming van de grondrechten in Dominicaanse republiek*” mist elke vereiste concretisering om te worden aangenomen. Verzoeker verduidelijkt niet met welke “*bewezen gegevens*” geen rekening zou zijn gehouden. Waar verzoeker aangeeft dat de commissaris-generaal “*subjectieve consequenties [trekt] die zeer vatbaar zijn voor kritiek*”, mist verzoekers betoog andermaal de nodige concretisering. Verzoeker toont niet aan welke precieze overwegingen van de commissaris-generaal dan wel subjectief zouden zijn en voor kritiek vatbaar zijn. Alleszins wijst de Raad er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden – waarbij *in casu* sprake is van verschillende tegenstrijdigheden omtrent essentiële elementen – maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals tevens *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

5.1.7. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar de Dominicaanse Republiek kan blijken. De Raad acht het motief aangaande de laatijdige indiening van het verzoek om internationale bescherming overtollig. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: “*Betreffende de algemene veiligheidssituatie in de Dominicaanse Republiek – u verklaarde dat er veel criminaliteit is en dat er veel mensen vermoord worden (CGVS, p. 9) – kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire*

beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in de Dominicaanse Republiek plaatsvindt, de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Economische verrijking is hiervan het primaire doel. Het Commissariaat-generaal erkent dat er veel geweld van voornamelijk criminele aard is, doch benadrukt dat dit geweld geen uitstaans heeft met art. 48/4, § 2, c Vw. Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Dominicaanse Republiek kadert evenwel niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. diefstal en losgeld). Het (crimineel) geweld in de Dominicaanse Republiek is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Dominicaanse Republiek actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal doet alsof hij niet op de hoogte is van het feiten dat, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend, mist feitelijke grondslag. Verzoeker brengt verder geen enkel dienstig argument aan dat voormelde beoordeling van de commissaris-generaal – die door de Raad wordt bijgetreden – doorprikt of hier een ander licht op doet schijnen.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES